

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. C., narozený dne x
státní příslušností x

zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2023 č. j. CPR-19716-3/ČJ-2023-930310-V240

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-156843-13/ČJ-2023-000022-SV ze dne 4. 5. 2023, a to tak, že část výroku ve znění: „Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanoví doba

k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 (třiceti) dnů ode dne od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ se se mění a nově zní: „Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30dnů ode dne od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok.

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu bylo cestou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyčítáno, že se měl dopustit neoprávněného pobytu v rozsahu od 9. 3. 2023 do 11. 4. 2023, a to překročením možnosti bezvízového styku o 34 dnů, na což měl navázat protiprávností od 29. 4. 2023 do 3. 5. 2023, v rozsahu 5 dnů, což žalobce v podaném odvolání odmítl, neboť měl za to, že má být posuzován toliko za aktuální protiprávnost páchanou v přítomném čase a nikoliv za historická pochybení, kdy v tomto bodě mu dal žalovaný za pravdu, avšak nijak tuto zcela zásadní modifikaci vymezení doby trvání protiprávního stavu nezohlednil ve stanovení výše ukládaného opatření.
3. Žalobce byl toho názoru, že pokud mu prvoinstanční správní orgán vyčítal v podstatě protiprávnost v rozsahu 39 dnů, která byla žalovaným zkrácena na toliko 5 dnů, tak se nejedná jako přiléhavé, aby mu bylo ukládáno správní vyhoštění na dobu jednoho roku. S ohledem na pobytovou historii žalobce, jakožto především na skutečnost, že nikdy nebyl řešen pro porušení zákona, a dále s ohledem na to, že spolupracoval s policejním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci, pokládá žalobce uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku za nepřiměřeně tvrdý postih, porušující požadavky § 174a zákona, protože má za to, že má být za epizodní protiprávnost řešen mírněji.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde podrobně a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-156843-1/ČJ-2023-000022 ze dne 3. 5. 2023, podkladové materiály, oznámení o

zahájení správního řízení č. j. KRPA-156843-10/ČJ-2023-000022-SV ze dne 4. 5. 2023, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-156843-11/ČJ-2023-000022-SV ze dne 4. 5. 2023, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-156843-13/ČJ-2023-000022-SV ze dne 4. 5. 2023, odvolání žalobce ze dne 14. 5. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-19716-3/ČJ-2023-930310-V240 ze dne 15. 6. 2023.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 5. 2023 v 20:45 hod. na adrese Praha 10, ul. X prováděla hlídka cizinecké policie pobytové kontroly, kdy kontrolovala cizince, který na výzvu předložil biometrický cestovní doklad č. x. Dle uvedeného dokladu byl cizinec ztotožněn jako žalobce. Žalobce měl v předloženém cestovním dokladu otisknuté poslední vstupní razítko do schengenského prostoru na straně č. 16, a to ze dne 29. 4. 2023 z hraničního přechodu v Maďarsku (Battonya). Výjezdové razítko ze schengenského prostoru v cestovním dokladu nebylo. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce byl kontrolován na území České republiky dne 11. 4. 2023, kdy předložil ke kontrole jiný cestovní doklad č. x. Vzhledem k tomu, že vzniklo podezření, že žalobce se nachází na území neoprávněně, tak byl zajištěn.
9. Při výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 5. 2023 žalobce správnímu orgánu sdělil, že naposledy dorazil do schengenského prostoru přes Maďarsko na biometrický doklad dne 11. 4. 2023, týž den pak do České republiky. Žalobce přicestoval za prací, v České republice byl již dříve, ale na jiný cestovní doklad. Byl si vědom toho, že na území může pobývat pouze po dobu 90 dnů v období 180 dnů, proto cestoval na dva různé cestovní doklady. Z Moldavska vycestoval, protože tam není práce. Potvrdil, že cestovní doklady střídal záměrně, aby tak mohl využívat bezvízového pobytu. V České republice pracoval na stavbách.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-156843-13/ČJ-2023-000022-SV ze dne 4. 5. 2023 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 14. 5. 2023 odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

14. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
15. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že i přesto, že žalovaný ve svém rozhodnutí upravil délku vytýkaného neoprávněného pobytu, tak neshledal v případě žalobce důvod pro snížení doby, po kterou nelze účastníku umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Zohlednění délky neoprávněného pobytu není pouze jediným aspektem při stanovení doby správního vyhoštění, ale hodnotí se i další okolnosti daného případu, které mohou mít vliv na závažnost jednání a tím i vliv na její stanovení. V případě žalobce platí, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou, a tedy nikoli jeho vlastní aktivitou, je tedy zřejmé, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil, neboť záměrně zneužíval bezvízového styku a za použití dvou rozdílných cestovních dokladů cestoval a pobýval na území, a to i přesto, že si byl vědom, že takovýto postup je v rozporu se zákonem. Žalobce do České republiky přicestoval za účelem práce, kdy pracoval na stavbách, je tak patrné, že účelem jeho cesty do České republiky byla výdělečná činnost, kdy pouze jako držitel biometrického cestovního dokladu, není oprávněn zde tuto činnost vykonávat, a i tímto jednáním se tak dopouštěl porušování právních předpisů. Za polehčující okolnost pak lze považovat, že žalobce se správním orgánem prvního stupně spolupracoval, když vypovídal do protokolu. Dle výpovědi žalobce je však více než pravděpodobné, že pokud by nebyl odhalen, tak by ve svém neoprávněném pobytu pokračoval a dále by ke svým cestám do České republiky využíval dva cestovní doklady, což zcela odporuje zásadám bezvízového styku. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena při spodní hranici zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.
16. Zdejší soud se s odůvodněním žalovaného, které provedl v napadeném rozhodnutí po přehodnocení délky nelegálního pobytu žalobce, zcela ztotožňuje. Je zřejmé, že takto dlouhý zákaz pobytu na území členských států Evropské unie nelze považovat s ohledem na výše uvedenou judikaturu a s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem za nepřiměřený.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně